

I SKYRIUS

kuriame prisimenama pradžia

NETOLI NUO ČIA ŽALIAVO GIRIA. Turbūt ten jau buvai. Tai tokia Giria, kur auga daugybė medžių, už kurių gali pasislėpti, mėtosi daugybė šakelių, kurias gali lankstyti ir laužyti, teka daugybė šaltinėlių, į kuriuos gali įmerkti savo kojų pirštus, ir dunkso daugybė stačių kalvelių, nuo kurių gali nubėgti žemyn. Šioje Girioje du draugai ilsėjosi saulės kaitinamame pievos lopinėlyje.

– Danguje nė debesėlio, – paskelbė Kristoferis Robinas taip atlošęs galvą, jog meškiukas Mikė (kai kas jį vadino Mike Pūkuotuku, o tau ir man jis tebūna Mikė) net susirūpino, kad ji nenulūžtų.

– Įdomu, kur jie visi dingę, – susimąstė Mikė.

– Kas? – paklausė Kristoferis Robinas.

– Debesys, – paaiškino Mikė.

– Aa, – mieguistai nutęsė berniukas. Tai atrodė gana netikėta, nes kaip tik atėjo balandis, greičiausiai antradienis ar koks ketvirtadienis, ir buvo pats laikas didžiosioms balandžio liū-

tims. Bet ne, virš jų galvų, nuo potvynio vietos iki pat Šiaurės ašigalio, plytėjo skaisčiai mėlynas dangus ir niekur jo nedengė nė vienas debesėlis, netgi vienas iš tų, drovių ir perregimų, kurie tarsi neapsisprendžia, likti čia ar plaukti toliau.

Kristoferis Robinas su Mike Pūkuotuku užsiėmė tuo, ką mėgo labiausiai. Tiksliau, jie išvis nieko rimto neveikė, bet, kadangi buvo dviese, atrodė, tarsi ką veikė. Šis malonus nieko neveikimas įkvėpė Mikę paniūniuoti. Šiandien dainelė skambėjo šitaip:

Žiemą baisiai šalta ir žvarbu,
Vasarą labai karšta ir tvanku.
Rudenį medžiai meta lapus,
Pavasarij oras krečia visokius niekus.

Mikė šiek tiek stabtelėjo suabejojęs, nes niekad taip ir nesuprato, kuo pavasaris skiriasi nuo rudens ir kuris iš jų įsispraudęs prieš vasarą, o kuris atskuba po jos. Jis pamėgino kaip nors juos atskirti, bet, visai kaip antradienis su ketvirtadieniu, ruduo ir pavasaris, vos tik užsižiopsodavai, apsikeisdavo vietomis. Kristoferis nepataisė Mikės, todėl meškiukas nusprendė, kad nieko nesupainiojo, ir niūniavo toliau:

Bet koks oras bebūtų, vėjas pūstų ar lytų...

Deja, Mikė taip ir nepabaigė šios dainelės, nes ant jo vos kažkas nenuvirto.

– Sveikas, Tigre, – pasisveikino Kristoferis Robinas, padėdamas Mikei atsistoti ir nubraukdamas prikibusius šapelius.

– Tigras patinka žaisti, – pareiškė Tigras ir plačiai nusišypsojo. – Ką čia žaidėt?

– Mes nežaidėm, – suirzęs atsakė Mikė. – Na, bent jau kol kas. Aš niūniavau.

– Aaa, – nutęsė Tigras, negalėdamas atsiminti, ar niūniuoti reiškia valgyti, ar sėdėti. – Tigras tai irgi patinka.

– Ar tikrai? – paklausė Mikė. – Nes, kai atvykai į Girią, sakei, kad mėgsti daugybę dalykų. Pavyzdžiui, medų ir dar kažką, pamiršau. O iš tiesų tau jie visai nepatiko.

Juokinga, bet kaip tik tą akimirką, kai Mikė ištare „atvykai“, atvyko daugybė jo draugų. Pasirodė Paršelis, Pelėda, Kenga su mažuoju Riuku ir, žinoma, Triušis. O kai tik Triušis

kur nors išvykdavo, kartu su juo patraukdavo gausybė jo draugų ir giminaičių. Netrukus susibūrė visai nemažas būrelis. Atvyko net ir Nulėpausis, kuris retai kur nors pasirodydavo.

– Oi, visai pamiršau atvykimą, – Tigras akimirką susimąstė. – Buvo smagu. Tigrams patinka atvykti. Kai atvykstu, visi man sako „labas“, o aš galiu draugams parodyti, kaip moku šuoliuoti. Tai yra, susipažinti su jais, – pasitaisė Tigras. – Kaip tu čia atvykai, Kristoferi? – džiugiai nusiteikęs pasidomėjo.

– Į Girią? – nustebęs paklausė berniukas. – Oi, aš visad čia gyvenau.

Šitai išgirdęs, Triušis liuoktelėjo į priekį.

– Bet juk kažkas turėjo būti iki tol, – pareiškė jis. – Viskas turi Praeitį.

Kristoferis Robinas taip nemanė. Na, arba bent jau nemanė, kad pats turėjo Praeitį.

– Priešingai, nei Senovė ar Istorija, Praeitis yra grįsta faktais. Vadinasi, ji pati tikriausia realybė. Tau derėtų išsiaiškinti viską apie savo Praeitį, Kristoferi, ir papasakoti mums visiems, – sugergždė Pelėda.

– O, papasakoti istoriją? – laimingas sucypė Riukas.

– Ak, branguti Riukai, kaip tau patinka istorijos! Niekas negalėtų taip ilgai ir taip ramiai sėdėti ir klausytis, kaip tu, – Kenga išdidžiai paskelbė kitiems. – Pavyzdžiui, visai neseniai... – Bet niekas jos ilgiau nebesiklausė.

Tigras susirūpino. Jam buvo neramu, kad Kristoferio Praeityje visai nebus tigrų.

– Man šita istorija patinka labiausiai, nes joje esu aš, – pareiškė jis.

– Bet čia ne istorija, – nusijuokė Kristoferis. – Juk čia nieko ypatingo nevyksta.

– Aišku, – nusivylęs atsakė Tigras. Bet jo nusivylimas ilgai netruko, nes tigras visad turi puikių idėjų. – Aš tuoj nuveiksiu

ką nors įdomaus, ir tada tai jau bus istorija. – Tai pasakęs, jis nušuoliavo šalin.

Kiti nerimaudami laukė. Tiesą pasakius, kol Tigras sukio-davosi aplinkui, nuolat kas nors nutikdavo, norėdavai to ar ne. Bet jau ilgai nieko ypatingo nenutiko ir visi draugai toliau ramiai spoksojo į mėlyną dangų, o Mikė bandė prisiminti, ką jis norėjo paniūniuoti.

– Man visai nesinori kitiems gadinti nuotaikos, – tylą nutraukė Nulėpausis, – bet Tigro jau ilgokai nematyti. O jam tai visai nebūdinga. Mano patirtis byloja, kad jis NUOLAT būna šalia, – atsiduso Nulėpausis. – Visai šalia mūsų. Tai čia, tai ten, be to, jis NUOLAT TRIUKŠMAUJA. – Nulėpausis „nuolat triukšmauja“ irgi ištare nelabai tyliai ir keletas mažesnių pada-

rėlių išsigandę net pašoko į orą. – Todėl šita tylą ir ramybė verčia mane sunerimti, kurgi jis dingo.

Kristoferis susižavėjo Nulėpausio išmintimi. Jis žinojo, kad Nulėpausis ir Tigras nelabai sutaria. Viskas dėl tų maudy-nių upėje, po kurių Nulėpausis taip niekad ir neatsigavo...

– Nulėpausi, – rimtai tarė Kristoferis Robinas. – Tu labai gražiai pasielgei. – Nulėpausis nuleido galvą, ir visi, kas tik spėjo žvilgtelėti po jo ilgom nulėpusiom ausim, galėjo pastebėti, kad jis paraudo. – Tigro jau senokai negirdėti, todėl mums metas jį surasti.

Taigi jie patraukė jo ieškoti.

Triušis norėjo surasti Tigrą pirmas. Mikė buvo tikras, kad pats būtų jį suradęs, jei tik nebūtų parbėgęs namo pasmaližiauti medaus. O iš tiesų Tigrą pirmasis suieškojo Paršelis, ir tai atsitiko visai netyčia.

Paršelis pradėjo paieškas pačiu geriausiu būdu – nuoširdžiai stengdamasis. Bet netrukus, sužavėtas šiltos saulutės ir jaunų lapelių žalumos, jis užvertė rausvą šnipuką į medžių viršūnes ir netrukus visai pamiršo ieškoti Tigro. Tik už kažko užkliuvęs kyštelėjo šnipuku į smėlyną, iš išgąscio suriko, ir visi atbėgo pažiūrėti, kas nutiko. Kristoferis Robinas pastebėjo, kad Paršelis užkliuvo už dryžuotos uodegos.

Visi ėmė už jos tempti, o kai tai nepadėjo, ėmė rausti smėlį. Visi kasė, rausė ir kniso, kaip tik kas išmanė. Iš visų rausikų, Riukas rausė entuziastingiausiai.

– Pažiūrėkit į mane! Pažiūrėkit, kaip kasu, – jis šūkavo visiems, kas jo dar klausėsi. – Aš rausiu geriausiai ir greičiausiai!

Galiausiai jie atkasė Tigrą. Jis prarijo daug smėlio, todėl ne labai galėjo paaiškinti, kaip jo uodega liko kaitintis saulėkaitoje, o jis pats atsidūrė smėlynėje.

– Ka fčia? Fšistorija? – springdamas suburbuliavo jis. Tada aiškiau ištare: – Ar čia istorija?

– Na, galima ir taip pasakyti, – atsakė Nulėpausis. – Jei istorija lygi nelaimingam atsitikimui. Jei istorija reiškia nelaimę.

Jei dėl istorijos reikia prisikrėsti ausis smėlio. – Tai pasakęs, Nulėpausis nerangiai iškėlė kanopėlę ir pakratė savo ausį, iš kurios iškrito tiek smėlio, kad būtum galėjęs vieną iš mažųjų draugų, peliuką Geraldą, paversti smiltpele, jei tik toks gyvūnas egzistuoja.

– Nulėpausis pasakė, kad tai istorija! – šokinėdamas iš džiaugsmo sušuko Tigras. – O kaip tau atrodo, Kristoferi?

– Na, – kuo išmintingiau pradėjo berniukas, – girdėjau, kad istorijos turi pradžią, vidurį ir pabaigą.

– Cha! – prunkstelėjo Nulėpausis. – Virdulį! Na, dabar jau viskas aišku.

– Man atrodo, vidurį, – susimąstė Kristoferis. – O gal ir virdulį. Neprisimenu. Bet ši istorija turėjo viską. Ir pradžią, kurioje mudu su Mike labai ką veikėm, ir verdančias Tigro paieškas per vidurį, ir pabaigą su gausybe smėlio. Vadinasi, tai tikrai buvo istorija.